

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przysporzenia selektywnej korzyści odbiorcom energochłonnym
 - Strona skarżąca podnosi następnie, że system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza selektywnej korzyści odbiorcom energochłonnym. Po pierwsze, przedsiębiorstwa te nie uzyskują korzyści, której nie otrzymałyby w normalnych warunkach rynkowych, ponieważ w tych okolicznościach podmioty korzystające z urządzeń EEG powinny były sprzedawać wytwarzaną przez nie energię elektryczną po cenach rynkowych i nie zaistniałaby kwestia dopłaty EEG. Po drugie, ten system szczególnych wypłat wyrównawczych znajduje zastosowanie w przypadku przedsiębiorstw będących odbiorcami energochłonnymi, które – niezależnie od tego, do którego sektora przemysłu należą – ponoszą jedynie ryzyko utraty konkurencyjności międzynarodowej ze względu na uiszczanie dopłaty EEG.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na zgodność z rynkiem wewnętrznym
 - Nawet jeśli ten że system szczególnych wypłat wyrównawczych winien zostać uznany za pomoc państwa, jest on niewątpliwie zgodny z rynkiem wewnętrznym i z regulującym kwestię pomocy państwa art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE ze względu na związany z interesem wspólnotowym cel polegający na ochronie środowiska i klimatu przy jednoczesnym zapewnieniu stabilnego i trwałego rozwoju gospodarki europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Drahtwerk St. Ingbert i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/14)

(2014/C 223/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Drahtwerk St. Ingbert GmbH (St. Ingbert, Niemcy), DWK Drahtwerk Köln GmbH (Kolonia, Niemcy), Kalksteingrube Auersmacher GmbH (Völklingen, Niemcy), Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy), Stahlguss Saar GmbH (St. Ingbert) i Zentralkokerei Saar GmbH (Dillingen) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i H. Janssen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżące podnoszą w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżących.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżące podnoszą również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Flachglas Torgau i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-276/14)

(2014/C 223/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Flachglas Torgau GmbH (Torgau, Niemcy), Saint-Gobain Isover G+H AG (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy) i Saint-Gobain Oberland AG (Bad Wurzach, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i H. Janssen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.